

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	5419201502
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5419201502.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., Žitkova 11, Bratislava, IČO: 35 704 713, zast.: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanej: Y. W., nar. X.XX.XXXX, H.zast.: Mgr. Zlata Kapustová, advokátka, Nemocničná 2068, Dolný Kubín, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. DK-7Cb/28/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/56/2022-403 zo dňa 26.10.2022, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/56/2022-403 zo dňa 26.10.2022, ako aj rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Cb/28/2019-311 zo dňa 26.11.2021 a vec v r a c i a Okresnému súdu Námestovo na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/56/2022-403 zo dňa 26.10.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), na základe odvolania žalobcu a žalovanej v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Cb/28/2019-311 zo dňa 26.11.2021 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“), ktorým súd žalobu zamietol a žalovanej voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. V poradí druhom výroku rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, s jeho skutkovými a právnymi závermi, ktoré majú väzbu k odvolacím dôvodom žalobcu a žalovanej, preto v podrobnostiach na tieto závery odkázal. Podstatné a rozhodné pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie bola aplikácia § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) v konaní pred okresným súdom, na základe

zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/57/2021-277 zo dňa 31.8.2021. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že v rámci nového konania okresný súd postupoval v zmysle vyslovených záväzných právnych záverov Krajského súdu v Žiline, keď skúmal kumulatívne naplnenie zákonných predpokladov pre úspešné odporovanie právnomu úkonu a osobitne zameral svoje dokazovanie na posúdenie otázky, či zmluva

o prevode obchodného podielu (ďalej aj „ZoPOP“) spĺňa náležitosti vyžadované pre platný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 115 Obchodného zákonníka. Odvolací súd uviedol, že základnou a podstatnou otázkou, ktorú riešil okresný súd v konaní a následne v odvolacom konaní krajský súd, bolo zistenie existencie skutočnej vôle žalovanej a dlžníka z hľadiska znakov definujúcich platný právny úkon zmluvy o prevode obchodného oddielu, t.j. či vôľa konajúcich v tomto vzťahu bola uskutočniť prevod bezodplatný alebo odplatný. Okresný súd zisťoval objektívne skutočnosti, za ktorých došlo k uzavretiu písomnej zmluvy za vzatia do úvahy okolností, ktoré jej uzavretiu predchádzali.

Na základe zisteného skutkového stavu podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne

v odseku 21. odôvodnenia uzavrel, že v prejednávanej veci nebolo vôľou ani jednej

zo zmluvných strán zmluvy o prevode obchodného podielu realizovať prevod obchodného podielu z dlžníka na žalovanú odplatným spôsobom, teda odplatosť prevodu bola simulovaná, na základe čoho dospel k záveru, že uzavretá zmluva o prevode obchodného podielu

je simulovaným, a preto absolútne neplatným právnym úkonom s poukazom na § 41a

ods. 2 Občianskeho zákonníka pre rozpor vôle zmluvných strán s jej prejavom v zmluve

o prevode obchodného podielu, ktorá uvádzala odplatný prevod obchodného podielu z dlžníka na žalovanú, hoci skutočnou vôľou zmluvných strán bol prevod obchodného podielu za iných, než v zmluve uvádzaných podmienok, a to bezodplatným spôsobom. Rovnako súhlasil odvolací súd so záverom okresného súdu v odseku 20. odôvodnenia, že neplatným je aj zastieraný právny úkon, keďže vôli zmluvných strán zodpovedajúci bezodplatný prevod obchodného podielu dlžníka v spoločnosti Alepo, s. r. o. na žalovanú nebol platne uzavretý, a to v dôsledku absencie náležitostí vyžadovaných v § 115 Obchodného zákonníka. Pre rozhodovanie v danej veci

tak bol náležitý záver okresného súdu týkajúci sa neplatnosti právneho úkonu zmluvy o prevode obchodného podielu.

3. Proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu podal dovolanie žalobca

(ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil vadou podľa

§ 420 písm. f) CSP.

4. Žalobca v dovolaní uviedol, že nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu, a preto podal dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, v ktorom namieta porušenie práva

na spravodlivý proces spočívajúce v arbitrárnom rozhodnutí odvolacieho súdu a v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie a odvolací súd arbitrárnym a svojvoľným výkladom § 37, § 39 a § 41a Občianskeho zákonníka, ako aj § 115 Obchodného zákonníka zasiahli do práv žalobcu takým spôsobom, že došlo

k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Súd pri výklade a aplikácii uvedených ustanovení vychádzal aj z nesprávneho chápania a nerozlišovania medzi absolútnou

a relatívnou neplatnosťou právneho úkonu. Súd navyše pri rozhodovaní veci postupoval arbitrárne aj pri vykonávaní dôkazov, keď na podklade vykonaného dokazovania dospel

k záverom, ktoré nevyplyvajú z vykonaného dokazovania. Podľa dovolateľa súd nesprávnym aplikovaním § 37 Občianskeho zákonníka porušil práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Správne mal súd aplikovať § 40a a § 49a Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že pokiaľ

by súd postupoval správne, nemohol by dospieť k záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Keďže však skutočnosti uvádzané žalovanou spôsobujú relatívnu neplatnosť právneho úkonu a keďže túto neplatnosť spôsobila žalovaná spolu s G. U., je zjavné, že sa vo vzťahu k žalobcovi nemôžu dovolávať neplatnosti právneho úkonu.

Podľa názoru dovolateľa súd vôbec nemal prihliadať na námietky žalovanej.

Dovolateľ namietal, že súd na podklade ústneho a ničím nepodloženého vyjadrenia žalovanej

a G. U. odmietol všetky skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov ako nepreukázané, pričom ničím nepodložené vyjadrenia žalovanej bez ďalšieho hodnotil ako preukázané. Uviedol, že takýto postup súdu je flagrantným prejavom sudcovskej svojvôle. Podľa presvedčenia dovolateľa dodatočné ústne dojednanie o bezodplatnosti prevodu obchodného podielu, ktoré nemôže používať ochranu, mal súd vyhodnotiť ako neplatné aj s ohľadom na skutočnosť, že zmluva o prevode obchodného podielu musí byť písomná (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 4. septembra 2002 sp. zn. 22Cdo/101/2001).

5. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná. Podľa žalovanej je dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP neprípustné, žalobca v skutočnosti nenamieta porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ale namieta nesprávne právne posúdenie veci. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. Dovolateľ ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP vymedzil arbitrárnosťou rozhodnutia spočívajúcou vo svojvoľnom výklade § 37, § 39 a 41a Občianskeho zákonníka a § 115 Obchodného zákonníka a vo svojvoľnom postupe pri vykonávaní dôkazov.

8. Následne dovolateľ v rámci dovolacej argumentácie namietal, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom závere o absolútnej neplatnosti právneho úkonu a na nesprávnom právnom závere vyplývajúcom z nesprávne vykonaného dokazovania.

9. Vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu dovolateľ namietal nesprávny výklad a aplikáciu dotknutých ustanovení Občianskeho a Obchodného zákonníka, čím mal súd porušiť jeho práva na spravodlivý proces.

10. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľ námietkou nesprávneho posúdenia otázky absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu nepopierateľne namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré možno uplatniť dovolacím dôvodom podľa § 432 CSP, avšak dovolateľ uplatnil dovolanie výlučne dovolacím dôvodom podľa § 431 CSP.

Keďže dovolateľ označil len jeden z dovolacích dôvodov (podľa § 431 CSP), nemôže dovolací súd sám vykonať dovolací prieskum aj z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania zakladajúcich dovolateľom neoznačený dovolací dôvod, pretože dovolací súd je dovolacími dôvodmi podľa § 440 CSP viazaný (IV. ÚS 644/2021).

11. V súvislosti s preskúvaním hodnotenia dôkazov dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (ICdo/145/2020). V rámci dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je však najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces. V tomto kontexte je preto hodnotenie dôkazov preskúmateľné. V opačnom prípade by skutkové závery ostali nedotknuteľné tak, ako ich uzavrel krajský súd. Podľa ústavného súdu zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamena, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať

ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto najvyšší súd má právo skúmať, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko mimo prípustného a

logického rámca hodnotenia dôkazov a teda, či nedošlo týmto procesným postupom súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri III. ÚS 104/2022).

12. V takýchto prípadoch podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu dovolacím súdom, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), je otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v podanom dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zároveň je potrebné dodať, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má totiž, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku, a preto takéto chybné rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci (porov. I. ÚS 6/2018, 4Cdo/88/2019).

13. Dovolateľ v dovolaní namietal, že „súd na podklade ústneho a ničím nepodloženého vyjadrenia žalovanej a p. U. odmietol všetky skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov ako nepreukázané, pričom ničím nepodložené vyjadrenia žalovanej bez ďalšieho hodnotil ako preukázané“. Týkalo sa to písomnej zmluvy o prevode obchodného podielu, z ktorej vyplývalo, že ide o odplatný prevod za cenu 2.500 eur a vyhlásenia správcu vkladu, z ktorého vyplývalo, že p. U. splatil vklad do spoločnosti Alepo, s.r.o. vo výške 2.500 eur. Dovolateľ už v odvolaní namietal, že nepostačuje na určenie tvrdenia, že išlo o simulovaný právny úkon len dodatočné tvrdenie žalovanej a dlžníka bez toho, aby boli splnené základné podmienky na to, či toto vyhlásenie o bezodplatnosti je platné. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie neuviedol, ktoré dôkazy považoval za hodnoverné, teda také, ktoré preukazovali opodstatnenosť podanej žaloby a nehodnoverné, teda také, ktoré nepreukázali nárok žalobcu v dostatočnej miere. Dovolateľ súčasne súdu prvej inštancie vytýkal, že v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje vzájomná súvislosť hodnotenia dostupných dôkazov a tiež, že z rozhodnutia nie je zrejmé, či súd hodnotil dôkazy aj jednotlivo. Žalobca tiež namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na vzájomný vzťah medzi žalovanou a dlžníkom (p. U.), ktorí majú imanentný záujem na predmete sporu.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 10. poukázal na zmluvu o prevode obchodného podielu a uviedol, že „podľa tejto zmluvy malo dôjsť k prevodu celého 50 % - ného obchodného podielu na žalovanú z dlžníka, pričom podľa zmluvy mal byť prevod obchodného podielu odplatný - za sumu 2.500 eur“.

V bode 11. odôvodnenia prvoinštančný súd však uvádza, že „hoci žalovaná spočiatku poukazovala na ekvivalentnosť plnenia, ktoré mal dlžník obdržať od žalovanej za prevod obchodného podielu, ktorá odplata podľa zmluvy mala predstavovať 2.500 eur, t.j. sumu rovnajúcu sa dlžníkom splatenému vkladu na základné imanie Alepa, z nasledujúcich skutkových tvrdení samotnej žalovanej a dlžníka ako svedka vyplýva, že tento od žalovanej

za prevod obchodného podielu nielenže neobdržal zmluvou predpokladané protiplnenie,

ale neobdržal žiadnu odplatu z dôvodu, že skutočná vôľa zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy o prevode obchodného podielu nekorešpondovala s tým, čo je obsiahnuté v bode 4.1. a išlo v tejto časti o simulovaný úkon, teda o predstieranie odplatnosti prevodu podielu, ktorý prevod bol v skutočnosti a aj zmluvnými stranami mienený ako bezodplatný“.

Ďalej uviedol, že „tomuto záveru nasvedčujú aj ďalšie tvrdenia žalovanej, naviac podporené výpoveďou dlžníka, že finančné náklady súvisiace so založením Alepa znášala dokonca výlučne iba žalovaná, hoci tieto jej tvrdenia potvrdzované výpoveďou dlžníka sú v rozpore

s jej vyhlásením z 25.3.2019 ako správkyne vkladu pri zakladaní spoločnosti Alepo

(v ňom žalovaná vyhlásila na svoju česť, že dňa 25.3.2019 bola ňou a dlžníkom zložená peňažná hotovosť vo výške 5.000 eur, čím bol splnený záväzok na splatenie základného imania založenej obchodnej spoločnosti v rozsahu určenom spoločenskou zmluvou, čím každý zo spoločníkov splatil svoj vklad do základného imania po 2.500 eur)“.

15. Odvolací súd v bode 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že „na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie správne v odseku 21. odôvodnenia uzavrel, že v prejednávanej veci nebolo vôľou ani jednej zo zmluvných strán zmluvy o prevode obchodného podielu realizovať prevod obchodného podielu z dlžníka na žalovanú odplatným spôsobom, teda odplatnosť prevodu bola simulovaná, na základe čoho dospel k záveru, že uzavretá zmluva o prevode obchodného podielu je simulovaným, a preto absolútne neplatným právnym úkonom s poukazom na § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka pre rozpor vôle zmluvných strán s jej prejavom v zmluve o prevode obchodného podielu, ktorá uvádzala odplatný prevod obchodného podielu z dlžníka na žalovanú, hoci skutočnou vôľou zmluvných strán bol prevod obchodného podielu za iných, než v zmluve uvádzaných podmienok, a to bezodplatným spôsobom“. Rovnako súhlasil odvolací súd so záverom okresného súdu v odseku 20. odôvodnenia, že „neplatným je aj zastieraný právny úkon, keďže vôli zmluvných strán zodpovedajúci bezodplatný prevod obchodného podielu dlžníka v spoločnosti Alepo, s. r. o. na žalovanú nebol platne uzavretý, a to v dôsledku absencie náležitostí vyžadovaných v § 115 Obchodného zákonníka. Pre rozhodovanie v danej veci tak bol náležitý záver okresného súdu týkajúci sa neplatnosti právneho úkonu zmluvy o prevode obchodného podielu“.

16. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti a hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich dôležitosti súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie.

Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti možno považovať za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva.

Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania, k prejednávanej veci a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov - do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú

(k tomu pozri: Najvyšší súd ČR, sp. zn. 33 Cdo 2441/2008).

17. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 86/2020

z 8. septembra 2020 vyplýva, že „aj napriek ústavnej zásade voľného hodnotenia dôkazov nemôže všeobecný súd bez náležitého odôvodnenia „uveriť“ a stotožniť sa s jedným dôkazom

(konkrétnymi svedeckými výpoveďami) a bez ďalšieho „neuveriť“ a odmietnuť iné dôkazy (iné svedecké výpovede).

18. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd nedal odpoveď

na odvolaciu námietku žalovaného, a síce že „nepostačuje na určenie tvrdenia, že išlo o simulovaný právny úkon, len dodatočné tvrdenie žalovanej a dlžníka bez toho, aby boli splnené základné podmienky na to, či toto vyhlásenie o bezodplatnosti je platné“.

Odvolací súd takisto nevysvetlil dostatočným spôsobom, prečo vyhodnotil výpoveď žalovanej a jej brata p. U., ktorá bola v rozpore so skutočnosťami uvedeným v písomnej zmluve o prevode obchodného podielu, za hodnovernú a listinu - zmluvu o prevode obchodného podielu, ako aj listinu - vyhlásenie správcu vkladu za nehodnovernú. Na takéto hodnotenie výpovede žalovanej a p. U. pritom nie je postačujúce uviesť, ako sa fakticky zmluvné strany správali, teda že k zaplateniu ceny za prevod obchodného podielu a k splateniu vkladu zo strany p. U. nedošlo. V situácii „tvrdenie proti tvrdeniu“ je súd povinný dôkladne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich dôkazov a postupovať obzvlášť starostlivo pri ich hodnotení a vyvodzovaní skutkových záverov. Uvedená povinnosť je zvýraznená v situácii, ak je daná objektívne prítomná pochybnosť o nezainteresovaní svedka na výsledku konania.

19. Žalobca v odvolací namietal, že súd prvej inštancie neuviedol, ktoré dôkazy považoval za hodnoverné, teda také, ktoré preukazovali opodstatnenosť podanej žaloby a nehodnoverné, teda také,

ktoré nepreukázali nárok žalobcu v dostatočnej miere a súčasne vytýkal, že v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje vzájomná súvislosť hodnotenia dostupných dôkazov a tiež, že z rozhodnutia nie je zrejmé, či súd hodnotil dôkazy aj jednotlivo. Napokon žalobca namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na vzájomný vzťah medzi žalovanou a dlžníkom (p. U.), ktorý majú imanentný záujem na predmete sporu.

20. Dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie a odvolací súd neposkytli žalobcovi náležitú a zrozumiteľnú odpoveď na jeho námietky týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov - písomnej zmluvy o prevode obchodného podielu osvedčujúcej odplatný prevod obchodného podielu naproti výpovedi žalovanej a dlžníka p. U., z ktorej súdy vyvodili skutkový záver o bezodplatnosti prevodu obchodného podielu.

21. Najvyšší súd preskúmaním logickej, funkčnej a teologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov zistil, že ak súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu bez náležitého vysvetlenia, prečo uprednostnili dôkaz pred iným (výpoveď žalovanej a dlžníka pred písomnou zmluvou) a prečo určité skutočnosti uznali za preukázané a iné nie, potom logická konzistentnosť hodnotenia dôkazov absentuje.

22. V nadväznosti na uvedené dovolací súd konštatuje dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý dovolateľ odôvodňoval tým, že „súd na podklade ústneho a ničím nepodloženého vyjadrenia žalovanej a G. U. odmietol všetky skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov ako nepreukázané, pričom ničím nepodložené vyjadrenia žalovanej bez ďalšieho hodnotil ako preukázané“.

23. Na základe uvedeného možno konštatovať, že úvaha hodnotenia dôkazov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nebola logicky a konzistentne odôvodnená a podložená, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces a zároveň naplnený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP.

24. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.